

VII. Betænkning

over

Forflag til Lov om Ordningen af Hærens Intendanturkorps.

(Udgiven af Landstingets Udvalg den 15de Januar 1881).

Behandlingen af det foreliggende Lovforflag frembyder en eiendommelig Vanskelighed. Omorganisationen af Hærens Forpleiningskorps eller Intendanturkorps, som det for Fremtiden tænkes benævnt, lader sig ikke fuldstændigt overle i sine Birkninger, uden at der tages Hensyn til de Lønningsbestemmelser, som skulle træde i Kraft samtidig med den. Ordningen af Korpsen og dets Lønninger bør derfor helst tages under samlet Overveielse. Men dette er paa Sagens nuværende Standpunkt umuliggjort derved, at Organisationsforflaget er forelagt i dette, Lønningsforflaget derimod i det andet Thing.

Under disse Omstændigheder tror Udvalget, at Sagen i sin Helhed fremmes bedst derved, at Lovforflaget, som det foreligger fra Regjeringen, passerer dette Thing uforandret for at komme til Folkethingets Overveielse i Forbindelse med vedkommende Lønningsforflag og kan saa meget mere tilraade dette, som det maa erkjende Lovforflagets Ordning for brugbar og forsvarlig i de væsentlige Hovedtræk og i god Overensstemmelse med, hvad der med Hensyn til Forpleiningskorpsens Ordning af Krigsbestyrelsen siden 1874 er bragt i Forflag ved de for Rigsdagen aarlig fremsatte Lovforflag om Hærens Ordning, og som i Samlingen 1876—77 fandt Landstingets Tilslutning.

Udvalget tror derfor at kunne indskrænke sig til at fremhæve:

At i et og ikke uvigtigt Punkt afviger Lovforflaget fra de ovennævnte tidligere fremsatte, nemlig deri, at Intendanturkorpsens Officerspersonale foreslaas delt i to klasser, nemlig en Intendanturstab, i det Væsentlige omfattende de Officerer, som have at varetage den høiere Administration og søgende sin Tilgang for en større Del blandt Hærens Officerer, og Regnskabsofficererne, der for Størstedelen ville finde Anvendelse ved Afdelingerne, som disses Regnskabsførere og Kasseførere. Det lader sig ikke benægte, at Forpleinings- eller Intendantur-

korpsens Virksomhed omfatter to meget forskellige Brancher. Den høiere Administrations hele Virksomhed er meget forskellig fra den, som tilfalder Hærsafdelingernes Intendantur, og kræver helt andre Forudsætninger for sit Personale; det kan let tænkes, at Intendanturembedsmanden eller, som Lovudkastet kalder ham, Regnskabsofficeren ved en Afdeling gjør god eller endog fortrinlig Fyldest i denne Stilling og desuagtet er ganske usffikket til en Post i den høiere Administration, hvor der kræves en mere flersidig Indsigt og Duelighed, og hvor det blandt Andet synes magtpaaliggende, at der er repræsenteret en Indsigt i og et Størk paa militære Forhold i det Hele taget og navnlig paa Krigsforhold og de til disse knyttede Betingelser, en Indsigt, som lettere og naturligere erhverves ved Æneste som kombattante Officerer end ved at fungere som Regnskabsofficerer ved en Afdeling.

At Udsønderingen af en egen Intendanturstab synes at staa i et vist Forhold til de i Lovforflagets Motiver antydede eiendommelige Bestemmelser angaaende Lønningsforholdene i Intendanturstaben og Regnskabsofficerernes Kapitainklasse, hvilket her kun fremhæves for yderligere at vise, hvor lidet hensigtsmæssig Behandlingen af Lovforflaget om Intendanturkorpsen er uden i nøie Forbindelse med Lønningsloven.

At de i Lovforflaget stillede Forordninger om Størrelsen af Korpsens faste Personale forekommer Udvalget moderate og rimelige, henjet saavel til det forøgede Antal af Hærens Linieafdelinger, som til de indhøstede Erfaringer angaaende Muligheden af i Fredstid at kunne høde paa det faste Personales Ufuldstændighed ved at benytte Frivillige af de Værnepligtiges Klasse.

Indskrænkende sig til disse korte Bemærkninger om Lovforflaget, tillader Udvalget sig i Overensstemmelse med sin ovenansførte Udtalelse at indstille Lovforflaget til uforandret Vedtagelse.

Blom,
Ordfører.

Clausager.

Saffner,
Formand.

Magius.

Orenbøll.